

Sygn. akt: I C 1654/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 15 grudnia 2017r

Sąd Rejonowy w Gdyni, I Wydział Cywilny

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowicka - Midziak

Protokolant: Yuliya Kaczor

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 grudnia 2017r

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko (...) S.A. V. (...) w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5 045,21 zł. (pięć tysięcy czterdzieści pięć złotych dwadzieścia jeden groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie

- od kwoty 4745,21 zł. od dnia 18 października 2016r do dnia zapłaty

- od kwoty 300 zł. od dnia 2 lutego 2017r do dnia zapłaty;

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 770 zł. (dwa tysiące siedemset siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

4. nakazuje ściągnięcie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 390,99 zł. (trzysta dziewięćdziesiąt złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem brakujących kosztów opinii biegłego.

Sygn. akt I C 1654/16

UZASADNIENIE

Powódka M. S. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. kwoty 4 745,21 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18.10.2016r do dnia zapłaty oraz kwoty 300 zł. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty i zasądzenia zwrotu kosztów procesu.

Żądanie zapłaty powódka wywiodła z tytułu szkody powstałej w dniu 15.09.2016r., w jej pojeździe marki P. nr rej. (...), z winy kierującego, ubezpieczonego od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Wskazała także, iż pozwany po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego ustalił odszkodowanie na kwotę 2 167,64 zł., z zastosowaniem części zamiennych nie pochodzących od producenta pojazdu oraz stawek za roboczogodzinę w wysokości 54 zł. za prace blacharskie i 54 zł. za prace lakiernicze, i taką kwotę wypłacił powódce. Powódka kwestionuje wartość ustalonego odszkodowania z uwagi na zastosowanie nieoryginalnych części zamiennych, ich wartość, koszty robocizny blacharsko – lakierniczej w porównaniu do stawek rynkowych, a w szczególności zaniżenie zakresu uszkodzeń w kosztorysie w porównaniu do uszkodzeń zaewidencjonowanych w aktach szkody i dokumentacji fotograficznej. Zdaniem powódki wartość celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów przywrócenia pojazdu to

kwota 6 912,85 zł., domaga się zapłaty różnicy pomiędzy wartością wyżej wskazaną a wypłaconą, domaga się również zwrotu kosztów kalkulacji szkody.

(pozew k. 2 – 6 akt)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

Pozwany wskazał, że nie kwestionuje faktu szkody wyrządzonej przez sprawcę ubezpieczonego u pozwanego, potwierdził wypłatę odszkodowania w kwocie 2167,64 zł. Pozwany podkreślił, że kwota odszkodowania została ustalona po analizie dokumentacji uszkodzeń pojazdu i na podstawie kosztorysu sporządzonego przez pozwanego. Zdaniem pozwanego odszkodowanie zostało wyliczone przy uwzględnieniu zakresu prac związanych z naprawą oraz lakierowaniem uszkodzonych części w oparciu o stawki roboczogodzin, jakie obowiązują w warsztatach w rejonie miejsca zamieszkania powódki. Nadto według pozwanego przy sporządzaniu kalkulacji uwzględniono wartość części zamiennych, produkowanych według specyfikacji i standardów produkcyjnych ustalonych przez producenta pojazdu, co powoduje że zastosowanie tych części gwarantuje pełne naprawienie szkody. Dopuszczalne jest według pozwanego stosowanie części zamiennych, gdy użycie części nowych i oryginalnych do naprawy uszkodzeń kilkuletnich pojazdów mechanicznych, powodowałoby wzbogacenie poszkodowanego. Wypłacona należność, zdaniem pozwanego rekompensuje szkodę powódki. Pozwany zakwestionował również roszczenie powódki w zakresie zwrotu kosztów sporządzenia kalkulacji naprawy. Pozwany wskazał także, że przedstawił powódce ofertę warsztatu, który naprawiłby szkodę w samochodzie powódki za cenę przedstawioną w kalkulacji kosztów naprawy pozwanego.

(odpowieź na pozew k. 36 – 40 akt, pismo pozwanej z dnia 22.02.2017r k. 52 – 54 akt).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 września 2016r doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uległ uszkodzeniu pojazd powódki marki P. nr rej. (...).

Sprawca szkody ubezpieczony był w ramach odpowiedzialności OC u pozwanego.

(okoliczności niesporne)

W dniu 15.09.2016r powódka zgłosiła szkodę ubezpieczycielowi sprawcy szkody (...) S.A. V. (...) w W., który to ustalił koszt naprawy pojazdu powódki na kwotę 2167,64 zł. i wypłacił odszkodowanie w dniu 14.10.2016r.

(okoliczności niesporne ustalone w oparciu o zgłoszenie szkody k. 10 akt szkody – k. 66 akt sprawy, kosztorys pozwanego E.'s nr (...) k. 10 - 12 akt oraz k. 6-8 akt szkody – k. 66 akt, dowód wypłaty odszkodowania k. 13 akt, decyzja o przyznaniu odszkodowania z dnia 13.10.2016r k. 29 akt)

Powódka przedprocesowo zleciła sporządzenie prywatnej oceny technicznej i kalkulacji naprawy w dniu 17.10.2016r, według której koszt naprawy został określony na kwotę 6 912,85 zł. Koszt sporządzonej przedprocesowo oceny stanu technicznego pojazdu i kalkulacji naprawy to kwota 300 zł.

(dowód: ocena techniczna powódki i kalkulacja naprawy nr 270 k. 14 -26, faktura nr (...)-/2016 k. 27 akt)

Koszty przywrócenia pojazdu powódki do stanu sprzed kolizji wynoszą kwotę 7 026,89 zł.

(dowód: opinia biegłego sądowego z dnia 18.07.2017r k. 73- 94 akt).

Sąd zważył, co następuje:

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, że dokumenty sporządzone i złożone do akt sprawy i akt szkody mają walor autentyczności, dają pełny obraz postępowania likwidacyjnego szkody przeprowadzonego

przez pozwanego, przyczyny i zakresu szkody w samochodzie powódki, nie były kwestionowane co do ich istnienia i faktu zawartych w nich treści przez żadną ze stron.

W związku z tym, że ustalenia będące przedmiotem sporu między stronami wymagały wiedzy specjalistycznej i z uwagi na wnioski dowodowe powódki, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego do spraw wyceny pojazdów samochodowych i oceny stanu technicznego pojazdów P. T.. Powyższa opinia, w ocenie Sądu, jest wiarygodna i stanowi pełnowartościowy dowód na zawartą w tezie dowodowej okoliczność. Została sporządzona przez biegłego posiadającego odpowiednią wiedzę fachową z zakresu wyceny pojazdów samochodowych. Biegły wnikliwie zanalizował stan faktyczny, przeprowadził oględziny pojazdu powódki, prawidłowo zgromadził materiały potrzebne do wydania opinii i sporządził ją, uwzględniając wszystkie aspekty sprawy. Zdaniem Sądu, złożona opinia pisemna z dnia 18.07.2017r jest jasna, logiczna i wewnętrznie niesprzeczna, stąd nie ma podstaw do kwestionowania wniosków w nich zawartych, nie zakwestionowała jej również żadna ze stron. Wobec ustaleń poczynionych przez biegłego w opinii, które Sąd przyjął za własne, powództwo było uzasadnione.

W niniejszej sprawie powódka domagała się zasądzenia od pozwanego kwoty 4 745,21 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18.10.2016r. do dnia zapłaty tytułem wyrównania szkody powstałej po jej stronie, wskutek uszkodzenia jej pojazdu z winy kierującego pojazdem ubezpieczonym od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń oraz kwoty 300 zł. wraz z odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów przedprocesowej kalkulacji naprawy wraz z oceną techniczną pojazdu.

Normatywną podstawą odpowiedzialności pozwanego są przepisy art. 805 k.c. oraz art. 822 k.c. i art. 824¹k.c. Z treści art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.03.124.1152) wynika, iż w obowiązkowych ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem, nie wyżej jednak niż do wysokości sumy gwarancyjnej ustalonej w umowie, przy czym nie budzi wątpliwości Sądu w niniejszej sprawie, iż odpowiedzialność pozwanego wynika z umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wiążącej pozwanego ze sprawcą szkody.

W niniejszej sprawie należy mieć również na względzie treść art. 361 § 1 k.c., który stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność jedynie za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła, oraz treść art. 363 § 1 k.c. który stanowi, iż co do zasady naprawienie szkody winno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie do stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, przy czym gdyby przywrócenie do stanu poprzedniego pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Przechodząc do rozważań w zakresie zasadności wysokości zgłoszonego powództwa wskazać należy, iż odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej, za uszkodzenie pojazdu mechanicznego, obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003r. sygn. akt III CZP 32/03, opubl. Monitor Prawniczy 2004/2/81) Sąd również w tym zakresie dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego P. T.. Jak wynika z powyższej opinii, zakres uszkodzeń jaki nastąpił w związku z zaistnieniem przedmiotowej kolizji, został określony w ocenie technicznej sporządzonej przez biegłego, na podstawie oględzin pojazdu, akt sprawy i akt szkody zawierających dokumentację zdjęciową pojazdu po wypadku, dlatego też zdaniem Sądu opinia biegłego zarówno co do oceny technicznej, jak i sporządzonej kalkulacji naprawy i zastosowanych stawek prac naprawczych oraz rodzaju użytych do naprawy części stanowi podstawę do wyliczenia niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy. Sąd uwzględniając sporządzoną przez biegłego sądowego opinię uznał, iż wysokość kosztów naprawy pojazdu powódki wynosi kwotę 7026,89 zł, to jest przekracza twierdzenia powódki co do wysokości szkody. Podkreślić należy, iż biegły odmiennie niż ustalono w kosztorysie sporządzonym przez pozwanego, przyjął ceny części nowych i oryginalnych, nie zaś zamienników, ustalając jednoznacznie, że w wyniku uszkodzenia pojazdu wartość rynkowa samochodu powódki zmniejszyła się.

Ponadto jak wskazuje się w orzecznictwie przedmiotu, w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20.11.1970 r., II CR 425/72, OSNCP Nr 6/1973, poz. 111). Zakład ubezpieczeń, jako strona umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, nie ma żadnych podstaw do narzucania osobie trzeciej, nie będącej stroną umowy – tj. poszkodowanemu – jakichkolwiek obowiązków w zakresie dotyczącym sposobu naprawy samochodu, w tym poszukiwania firmy sprzedającej części najtaniej (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., sygn. akt III CZP 32/03), nie ma również prawa do narzucania wyboru zakładu naprawczego, który dokona naprawy na warunkach wskazanych przez pozwanego, co miało miejsce w niniejszej sprawie. Wysokość kosztów naprawy pojazdu powódki wynika z żądania powódki w kontekście opinii biegłego. Odszkodowanie ma wyrównać uszczerbek majątkowy jakiego doznał poszkodowany w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę. Gdy odszkodowanie ustalone jest w oparciu jedynie o metodę kosztorysową, a poszkodowany nie przedstawia faktury za naprawę pojazdu, to nie ma to znaczenia dla powstania obowiązku wypłaty odszkodowania (uchwała SN z dnia 17 maja 2007r., sygn. akt III CZP 150/06). Również Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 22 lutego 2007 r. (I ACa 1179/06, LEX nr 298601) wskazał, iż szkoda, która powstaje wskutek wypadku komunikacyjnego, podlega naprawieniu według zasad określonych w art. 363 § 2 k.c. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać.

Biorąc powyższe pod uwagę oraz uwzględniając wysokość wartości części oryginalnych przyjętą i wyliczoną przez biegłego sądowego, oraz stawki za prace naprawcze na rynku Trójmiejskim, które biegły wskazał w swojej opinii, Sąd uznał, że żądanie pozwu zasługuje na uwzględnienie w całości. Żadaną pozwem kwotę na podstawie art. 822 § 1 i § 4 k.c. w zw. z art. 361 § 1 i 2 k.c. i art. 363 § 1 k.c. Sąd zasądził w pkt. 1 wyroku na rzecz powódki od pozwanego. Sąd zasądził również na rzecz powódki zwrot kosztów kalkulacji naprawy sporządzonej na zlecenie powódki, uznając że wobec braku porozumienia z ubezpieczycielem, sporządzona kalkulacja pozwoliła powódce na prawidłowe oszacowanie wysokości szkody, a koszt jej sporządzenia należy uznać za niezbędny dla prawidłowego rozstrzygnięcia.

Sąd na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 817 § 2 k.c. zasądził odsetki od należnego odszkodowania zgodnie z żądaniem pozwu, mając na względzie fakt, że szkoda została zgłoszona w dniu 15.09.2016r, częściowo przelano na rzecz powódki odszkodowanie w dniu 14.10.2016r, zaś odsetki za opóźnienie co do kwoty 300 zł., z uwagi na brak wcześniejszego wezwania do zapłaty Sąd zasądził od dnia następnego po doręczeniu pozwu to jest od dnia 3.02.2017r na podstawie art. 455 kc, oddalając tym samym w punkcie 2 wyroku żądanie zasądzenia odsetek w pozostałym zakresie, na podstawie powyższych przepisów.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 3 wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z na podstawie art. 98 kpc w zw. z § 2 pkt 4 ust 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) w brzmieniu na dzień wniesienia pozwu (tj. na dzień 21.12.2016r), obciążył pozwanego kosztami procesu w całości, zasądając od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2770 zł, obejmującą kwotę 253 zł tytułem opłaty od pozwu, kwotę 700 zł uiszczoną tytułem zaliczki na poczet kosztów opinii biegłego oraz kwotę 1817 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego powiększoną o opłatę skarbową od pełnomocnictwa.

Ponadto w punkcie 4 wyroku Sąd na podstawie art. 5 pkt. 3, art. 8 ust.1 i art. 83 i 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167 poz. 1398 z późn. zm.) nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 390,99 zł tytułem brakujących kosztów sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa, na które składają się koszty opinii biegłego